

lært af Krigsaarene, at dette er nødvendigt baade for vort Folks Forsyning og af Hensyn til Vareudvekslingen.

Hr. Birck fremsatte nogle, som det forekommer mig, ret filosofiske Betragtninger over Prisen paa Kød; paa den ene Side var den for høj, paa den anden Side for lav. Jeg mener, at vi i Udlandet skal tage de Priser paa Kød, som vi kan faa. Er det saa nødvendigt at nedsætte Prisen herhjemme, kender vi jo Vejen; det maa blive en Statsag. Men man kan ikke regne rent teoretisk, som Hr. Birck gjorde, at Prisen er saa og saa meget, og den var saa og saa meget, thi der er ikke sikret os nogen Pris for vort Kvæg. Prisen gaar op og ned, der er ikke Tale om nogen fast Pris. Der er desuden den Fare, som jeg antydede før, ved en lav Køpris, at den frister Landmændene til under disse Konjunkturer at sælge deres Kvæg, sælge deres Hø og sælge deres Halm til de Priser, de nu kan faa. Naar man vil tale om Landbrugets Rentabilitet og sammenligne Priserne paa Kød og andre Produkter før og nu, maa man virkelig ikke overse den voldsomme Stigning i Driftsudgifterne paa et hvilket som helst Omraade. Tager vi bare en Skovl, saa kostede den før 1½ Kr., nu koster den 10 Kr. Man kan sige, at er Priserne paa Landbrugsprodukter fordoblede, saa er Priserne paa det, Landbruget skal bruge, som Regel mindst tredoblede. Vi maa i det hele regne med et andet Prisniveau end før Krigen ogsaa for Landbrugets Vedkommende. Det ærede Medlem svævede i en stor Vildfarelse, naar han sagde, at jeg vilde have, at Forskellen mellem Prisen paa Kvæg til Udlandet og paa det, der skulde sælges herhjemme, skulde være 40 Øre. Han gentog stadig, at jeg ønskede en Overpris af 40 Øre. Det er imidlertid en fuldkommen Misforstaaelse. Det er givet, at de, der skal købe Kvæg, ikke paa nogen Maade kan bindes til at give en Overpris af 40 Øre; de maa have Lov til at give en Overpris for at faa den Kvalitet, der passer dem, og som i Virkeligheden giver det billigste Kød.

Hvad Statskassen angaar, som det ærede Medlem (Birck) ogsaa talte om, har jeg sagt i Henhold til de Opgørelser, jeg her har fremsat, at man fra Landbrugets Side mener — jeg personlig mener i alt Fald —, at den nuværende Afgift vil være fuldstændig i Stand til at dække den forøgede Udgift, som denne Ordning vil medføre, sammenlignet med den Ordning, der er vedtaget ved Kornloven; og naar Landbruget yder en Afgift, der dækker

denne Forskel, mener jeg, det maa være tilstrækkeligt. Man kan ikke med Rette kræve det dobbelte af Landbruget. For øvrigt er jeg ikke uenig med det ærede Medlem i, at den foreslaaede Ordning er omstændelig og indviklet. Jeg finder ikke, den er særlig god, den vil være vanskelig at praktisere o. s. v. — der kan siges mange Ting imod den. — Det ærede Medlem sluttede med nogle Bemærkninger om Landbruget i Forhold til Byerhvervene. Jeg maa herom mene, at det er ikke Landbruget, der fører det store Ord her i Landet for Tiden eller har Ledelsen. Paa ingen Maade. Landbruget er et taalt Erhverv, har en beskedent Stilling, og det maa vi finde os i.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge). Det ærede Medlem mente ikke, at han havde sagt, at Landmændene vilde faa hele Afgiften tilbage, men han var dog inde paa, at vi vilde faa Hovedparten tilbage. Det er en ret mærkelig Betragtning, at naar en Landmand sælger Kvæg ud af Landet og derfor betaler en Afgift af 30 eller efter Lovforslaget 60 Kr. pr. Stk., skulde Pengene vende tilbage i Landmandens Lomme. Det tror jeg ikke paa. Endvidere benægtede det ærede Medlem, at han havde modsat sig enhver Overpris. Men i det ærede Medlems Betænkning, der er vedføjjet Lovforslaget som Bilag (Tillæg A. Sp. 211), skriver det ærede Medlem udtrykkelig om Overprisen: „Jeg kan derfor ikke tiltræde ovennævnte Forslag“ — nemlig om Overprisen — „men maa anbefale, at Kreaturer til Hjemmebrug udtages paa Grundlag af den Klassificering, der anvendes til Eksporten, og til Eksportpriserne“. Det er dog ganske klart, at det ærede Medlem her pure har modsat sig enhver Overpris, og det har det ærede Medlem ogsaa stadig under Udvalgsbehandlingen hævdet var hans Standpunkt. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem skulde gaa fra.

Med Hensyn til, hvilke Dyr Landmændene sælger til Udlandet, ja, da leverer de naturligvis de Dyr, de har. De kan jo ikke levere dem anderledes, end de efter Omstændighederne er i Stand til at fremstille dem. Kunderne maa saa købe, om de vil; vil de ikke, maa de lade være, og Landmændene maa tage deres Dyr igen. Anderledes kan Forholdet ikke være.

Det ærede Medlem (Hauge) talte igen om Landbrugets stærkt stigende Indtægter. Ja, men det ærede Medlem maa ikke se bort fra den Kendsgerning, at under